

- c) fakt, że kwota przejściowa jest środkiem jednorazowym i przejściowym, który umożliwia jedynie produkcję w odniesieniu do roku gospodarczego 2006/2007, lecz który nie ma zastosowania do innych lat gospodarczych (z wyjątkiem przypadku kwoty przejściowej dotyczącej cukru),
- d) czy obliczenie kwoty podlegającej zwrotowi, które nie uwzględnia czynników wymienionych w lit. a)–c), stanowi naruszenie zasady proporcjonalności?
- 5) Niezależnie od poprzednich pytań: kiedy zobowiązania podjęte na podstawie planu restrukturyzacji stają się skuteczne, czyli wiążące dla wnioskodawcy:
- a) na początku roku gospodarczego, w odniesieniu do którego wnioskodawca złożył swój wniosek o udzielenie pomocy na restrukturyzację,
- b) w momencie złożenia wniosku do właściwego organu krajowego,
- c) w momencie zawiadomienia przez właściwy organ krajowy, że wniosek został uznany za kompletny,
- d) w momencie zawiadomienia przez właściwy organ krajowy, że wniosek o udzielenie pomocy na restrukturyzację został uznany za dopuszczalny,
- e) w momencie doręczenia przez właściwy organ krajowy decyzji o przyznaniu pomocy na restrukturyzację?
- 6) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na co najmniej jedno z pytań [1 i 2]: czy przedsiębiorstwo produkujące cukier, któremu przydzielono kwotę przejściową w odniesieniu do roku gospodarczego 2006/2007, jest uprawnione do korzystania z tej kwoty w roku gospodarczym, nawet jeśli przedsiębiorstwu temu przyznano od roku gospodarczego 2006/2007 pomoc na restrukturyzację w związku z jego stosowną kwotą podstawową?
- 7) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania [1, 2 i 6]: czy właściwy organ krajowy państwa członkowskiego może w przypadku nieprzestrzegania zobowiązań podjętych w ramach planu restrukturyzacji skumulować odzyskanie pomocy na restrukturyzację i karę zgodnie z art. 26 i 27 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z nałożeniem opłaty za nadwyżkę zgodnie z art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 967/2006⁽⁵⁾, czy też taka kumulacja sankcji narusza zasady „ne bis in idem”, proporcjonalności i „niedyskryminacji”?

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 493/2006 z dnia 27 marca 2006 r. ustanawiające środki przejściowe w ramach reformy wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1265/2001 i (WE) nr 314/2002 (Dz.U. L 89, s. 11).
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiające tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 58, s. 42).
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie (Dz.U. L 176, s. 32).
- (4) Rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 58, s. 1).
- (5) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 967/2006 z dnia 29 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do pozakwotowej produkcji cukru (Dz.U. L 176, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt (Belgia) w dniu 31 marca 2010 r. — NV Dai Cugini przeciwko Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

(Sprawa C-151/10)

(2010/C 161/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Antwerpen — Afdeling Hasselt (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NV Dai Cugini

Strona pozwana: Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe, a w szczególności domniemanie zawarte w art. 22b ustawy z dnia 27 czerwca 1969 r. w sprawie zmiany dekretu z dnia 28 grudnia 1944 r. o zabezpieczeniu społecznym pracowników oraz art. 171 ustawy programowej z 22 grudnia 1989 r., w swych kolejnych brzmieniach, są zgodne z przepisami prawa wspólnotowego oraz z dyrektywą Rady 97/81/WE⁽¹⁾ z dnia 15 grudnia 1997 r., a zwłaszcza z klauzulą 5 ust. 1 lit. a) [porozumienia ramowego zawartego w załączniku do tej

dyrektywy], która przewiduje, że zgodnie z zasadą niedyskryminacji państwa członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi stosownie do przepisów prawa krajowego lub zgodnie z obowiązującą praktyką, powinny dokonać identyfikacji i przeglądu przeszkód natury prawnej lub administracyjnej, mogących ograniczać możliwości pracy w niepełnym wymiarze godzin oraz — tam gdzie jest to stosowne — eliminować je?

- 2) Czy przepisy krajowe przewidujące, że pracodawcy zobowiązani są na podstawie art. 157–169 ustawy programowej z dnia 22 grudnia 1989 r. do sporządzania i przechowywania licznych dokumentów osobowych, przy czym w przypadku naruszenia tych przepisów wymierzyć można sankcje karne lub grzywny administracyjne oraz sankcje cywilnoprawne, są zgodne z przepisami prawa wspólnotowego oraz z dyrektywą Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r., a zwłaszcza z klauzulą 5 ust. 1 lit. a) [porozumienia ramowego zawartego w załączniku do wskazanej dyrektywy], która przewiduje, że zgodnie z zasadą niedyskryminacji państwa członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi stosownie do przepisów prawa krajowego lub zgodnie z obowiązującą praktyką, powinny dokonać identyfikacji i przeglądu przeszkód natury prawnej lub administracyjnej, mogących ograniczać możliwości pracy w niepełnym wymiarze godzin oraz — tam gdzie jest to stosowne — eliminować je?

(¹) Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 14 z 20.1.1998, s. 9)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom w dniu 2 kwietnia 2010 r. — Williams i in. przeciwko British Airways plc

(Sprawa C-155/10)

(2010/C 161/32)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Williams i in.

Strona pozwana: British Airways plc

Pytania prejudycjalne

- 1) W odniesieniu do (a) art. 7 dyrektyw Rady 93/104/WE (¹) i 2003/88/WE (²) oraz (b) klauzuli 3 porozumienia europejskiego stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 2000/79/WE (³): (1) w jakim zakresie, jeśli w ogóle, prawo europejskie określa lub ustanawia jakiegokolwiek wymagania dotyczące charakteru lub poziomu płatności należnych w związku z okresami corocznego płatnego urlopu; oraz (2) w jakim zakresie, jeśli w ogóle, państwa członkowskie mogą ustalać, w jaki sposób takie płatności mają być obliczane?
- 2) W szczególności, czy wystarcza, że na podstawie krajowego prawa lub praktyki, lub na podstawie porozumień zbiorowych bądź postanowień umownych negocjowanych pomiędzy pracodawcami a pracownikami dokonywana płatność umożliwia pracownikowi wzięcie corocznego płatnego urlopu i zachęca go do wzięcia tego urlopu i korzystania z niego, w najszerszym znaczeniu tych określeń, i nie wiąże się z żadnym realnym zagrożeniem, że pracownik tego nie zrobi?
- 3) Czy też jest wymagane, aby ta płatność (a) odpowiadała dokładnie „zwykłemu” wynagrodzeniu pracownika albo (b) była ogólnie porównywalna do takiego wynagrodzenia?

Następnie, w razie udzielania twierdzącej odpowiedzi na pytanie (3) (a) albo (b):

- 4) Czy odpowiednią miarą albo odnośnikiem jest (a) wynagrodzenie, które pracownik uzyskałby w czasie danego okresu urlopu, gdyby świadczył pracę, zamiast przebywać na urlopie, czy (b) wynagrodzenie, które otrzymywał podczas jakiegoś innego okresu świadczenia pracy, a jeśli tak, to jakiegoś?
- 5) Jak „zwykłe” lub „porównywalne” wynagrodzenie powinno być oceniane w sytuacji, w której: (a) wynagrodzenie pracownika, podczas gdy pracuje, podlega uzupełnieniu, jeśli — i w zakresie w jakim — podejmuje on określone działania; (b) jeśli istnieje roczny lub inny limit dla zakresu podejmowania tych działań lub dla czasu ich podejmowania i limit ten został już przekroczony lub prawie przekroczony w chwili udania się na coroczny urlop, w związku z czym pracownik nie byłby uprawniony do podejmowania tych działań, gdyby świadczył pracę, zamiast przebywać na urlopie?

(¹) Dyrektywa Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 307, s. 18).

(²) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

(³) Dyrektywa Rady 2000/79/WE z dnia 27 listopada 2000 r. dotycząca Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 302, s. 57).